

Inspirationsmaterial till utskottsarbetet om Ekonomi

Förslag på frågor att diskutera:

- Hur ska vi öka kunskapen om självförsörjning i grupperna?
- Vad ska gruppens pengar användas till? (medaljer, kaffe, tårta, hyra?)
- Hur kan vi öka bokförsäljningen i våra grupper?
- Vilket ansvar har kassören?
- Är vi bra på att sponsra i våra traditioner?
- Hur motiverar vi medlemmarna att lägga mer i hatten?
- Vet man vad hattpengarna används till?
- Förstår vi innebörden av 60-30-10?
- Skulle det behövas mer informationsmaterial om ekonomin att tillgå?

Utdrag ur Grapevine maj 1946

”Låt oss börja med frivilliga bidrag. Varje AA-medlem lägger pengar i hatten för att betala hyra för möteslokalen, eller för att bidra till ett lokalt eller nationellt servicekontor. Även om inte alla av oss tror på värdet av klubbar, och även om några få medlemmar håller med om behovet av lokala eller nationella kontor, så kan det sägas att den absoluta majoriteten av oss tror att dessa tjänster är i grunden nödvändiga. Under förutsättning att sådan service hanteras effektiv och att dess tillgångar redovisas korrekt, underförstått att sådana bidrag på intet sätt utgör en förutsättning för vårt AA-medlemskap. Denna specifika användning av våra bidrag är idag allmänt accepterad och, under vissa villkor, finns ingen oro för allvarliga konsekvenser på lång sikt. Dock finns det trots allt en viss oro, i första hand rörande våra klubbar, lokala kontor och nationella huvudkontor. Eftersom dessa verksamheter som regel anlitar anställda medarbetare och eftersom driften förutsätter en viss affärsledning, känns det ibland som om vi kommer att gräva ner oss i tungrodd byråkrati, eller ännu värre, rent av yrkesmässig AA-verksamhet. Även om det måste sägas att dessa tveksamheter inte alltid varit oskäligen så har vi dock redan haft tillräcklig erfarenhet, för att i huvudsak kunna avskrika dem.

För det första, det verkar helt säkert att våra klubbar, lokala kontor och huvudkontor inte kommer att ta över styrningen av AA. Dessa är serviceinrättningar, de kan inte kontrollera eller styra AA. Om någon av dem skulle råka bli ineffektiv i sin verksamhet, eller ta sig ton av myndighet, så är lösningen nog så enkel. Den vanlige AA-medlemmen skulle dra tillbaka sitt finansiella stöd till dess att förhållandena rättas till. Eftersom medlemskapet i AA inte är beroende av avgifter eller bidrag, kan vi alltid behålla våra speciella faciliteter eller låta dem vara. Dessa servicecentra måste alltid tjäna oss väl eller försvinna. Eftersom ingen är tvingad att stödja dem kan de aldrig bestämma över oss, inte heller kan de avvika från AA-traditionens huvudfåra någon längre tid.

I linje med principen att utnyttja våra tillgångar eller låta dem vara finns en uppmuntrande tendens att bolagisera alla sådana verksamheter så snart de har att göra med pengar, materiella tillgångar eller företagande. Mer och mer inser AA-grupperna att de utgör andliga enheter, inte baser för affärsverksamhet. Naturligtvis förblir de mindre klubbbrummen eller möteslokalerna ofta icke bolagiserade eftersom deras affärsverksamhet trots allt är minimal. Men när kraftig tillväxt sker har man i allmänhet funnit det klokt att bilda bolag och på så sätt separera klubben från omkringliggande grupper. Stöd av klubben kommer att bli en fråga för individer i stället för grupper. Om, däremot, klubben också tillhandhåller ett kontor med en sekreterare för att stödja det omkringliggande området, synes det inte mer än rättvist att kassaansvariga i grupperna bidrar till att täcka denna specifika kostnad, eftersom denna sekreterare tjänar alla grupperna även om själva klubben inte gör det. Utvecklingen inom stora AA-centra börjar helt klart peka på att, medan det är rätt och riktigt att en samling grupper eller deras centralkommitté finansiellt stöder en avlönad sekreterare för området, så är det inte deras ansvar att finansiellt stödja en AA-klubb. Inte alla AA-medlemmar gillar klubbar. Därför måste stöd för klubbar i första hand komma från de individuella medlemmar som gillar eller anser sig behöva dem. Vilket för övrigt tycks vara merparten av medlemmarna. Men majoriteten bör inte försöka övertala minoriteten att bidra till klubbar som de inte gillar.

Utdrag ur Sjunde Traditionen

Självförsörjande alkoholister? Vem har någonsin hört talas om något sådant? Och ändå har vi kommit fram till att det är vad vi måste vara. Denna princip är ett talande bevis på den djupgående förändring som AA har åstadkommit hos oss alla. Alla vet att aktiva alkoholister ofta påstår att de inte har några bekymmer som inte pengar kan lösa. Så länge vi kan minnas har vi varit beroende av någon, vanligtvis för pengar. När en sammanslutning som uteslutande består av alkoholister säger att den tänker betala sina utgifter själv så är det verkligen något nytt.

Antagligen har ingen av AA:s traditioner genomgått samma födslovändor som den här. I början var vi pankat allesammans. Om man till detta lägger den invanda föreställningen att folk borde ge pengar till alkoholister som försöker hålla sig nyktra, så blir det förståeligt att vi tyckte att vi förtjänade att få en stor hög med pengar. Vilka stordåd skulle AA inte kunna utföra med dem! Men konstigt nog var människor med pengar av en annan åsikt. De tyckte det var hög tid att vi nu när vi var nyktra betalade för oss själva. Därför förblev vår gemenskap av nödtvång fattigt.

Det fanns också ett annat skäl till att vi var fattiga. Det blev snart uppenbart att alkoholister visserligen kunde vara mycket generösa med pengar när de sysslade med kontaktarbete, men att de hyste en förfärlig motvilja att på möten lägga pengar i hatten för att täcka gruppens behov. Till vår häpnad upptäckte vi hur småsnåla vi var. Så AA som gemenskap var och förblev fattigt, samtidigt som många av de enskilda medlemmarna blev välbärgade.

Alkoholister är verkligen allt-eller-inget-människor. Våra reaktioner inför pengar visar detta. När AA växer ur barnskorna och kom upp i ungdomsåren, svängde vi över från tron att vi behövde enorma belopp till övertygelsen att AA inte borde ha några pengar alls. Alla medlemmar sade: ”Vi ska inte blanda ihop AA och pengar. Vi måste skilja det andliga från det materiella” Vi valde denna rakt motsatta kurs därför att medlemmar på olika håll hade försökt tjäna pengar på sina kontakter inom AA, vilket gjorde oss rädda för att bli utnyttjade. Ibland hade tacksamma välgörare donerat klubbhus till oss, och följde blev att utomstående ibland drogs in i våra angelägenheter. Vi hade fått ett sjukhus, och nästan omedelbart blev donatorns son dess främste patient och blivande direktör. En AA-grupp fick femtusen dollar att använda efter eget tycke. Bråket om de pengarna ställde till med trassel i årtal. Skrämda av sådana händelser vägrade en del grupper att ha några som helst pengar i kassan.

Trots dessa farhågor var vi tvungna att acceptera att AA måste kunna fungera. Det behövdes pengar till möteslokaler. För att undvika oordning blev det nödvändigt att inrätta små kontor, installera telefoner och anställa några sekreterare på heltid. Trots många protester gjordes detta. Vi insåg att annars skulle den som sökte sig till oss för att få hjälp inte ha en chans. Dessa enkla tjänster krävde relativt små summor som vi själva kunde betala, vilket vi också gjorde. Till sist slutade pendeln att svänga och pekade rakt på den sjunde traditionen sådan den ser ut idag.

Tolv steg och Tolv traditioner sid. 151.

Utdrag, Respekten för pengar november 1957

Avslutningsvis: Vårt andliga levnadsätt förblir säkrat för kommande generationer om, som samfund, vi motstår frestelsen att ta emot pengar från världen utanför. Men samtidigt lämnar detta oss med ett ansvar – ett ansvar som varje medlem bör känna till. Vi kan inte snåla med våra bidrag när hatten går runt. Våra grupper, våra regioner och AA som helhet kommer inte att fungera om inte vår service är tillräcklig och våra räkningar betalas.

När vi tillsammans tackar nej till stora gåvor är vi blott försiktiga och förståndiga. Men när vi är generösa ifråga om ”hatten” är det ett bevis på vår tacksamhet för den nåd vi erhållit och bevis på att vi ivrigt vill dela med oss av allt vi erhållit – med dem som fortfarande lider.

Hjärtats Språk sid 309.

Utdrag ur broschyren Självförsörjning

För att stödja AA:s nödvändiga arbete har servicekonferensen föreslagit att enskilda grupper, kretsar och regioner genom sitt gruppsamvete bestämmer en bidragsplan som är anpassad efter gruppens ekonomiska situation.

När gruppens kostnader betalats (t.ex. hyra, kaffe, AA-litteratur, lokal, möteslistor, grupprepresentantens resekostnader) och en måttlig reserv har satts undan för oförutsedda utgifter, föreslås gruppen, kretsen och regionen bidra till att föra budskapet vidare via AA-service genom följande fördelning av överskottet, som antogs på servicekonferensen för AA i Sverige 2005 (60-30-10-principen).

Gruppen: 60% till kretsen, 30% till Servicekontoret och 10% att användas lokalt för att föra budskapet vidare.

Kretsen: 60% till regionen, 30% till Servicekontoret och 10% att användas lokalt för att föra budskapet vidare.

Regionen: 90% till Servicekontoret, 10% att använda lokalt för att föra budskapet vidare.

Med detta förslag tillförsäkras att grupperna, kretsarna, regionerna och Servicekontoret har ekonomisk möjlighet att föra budskapet vidare på alla nivåer.